

РОЛЬ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ У РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Н. М. Розинська,
аспірантка

Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна

У статті досліджена проблема залучення іноземних інвестицій. Проаналізовано вплив іноземних інвестицій не тільки на розвиток економіки України, а й на світове господарство в цілому. Зроблено висновок про необхідність іноземних інвестицій у розвитку економіки України.

Ключові слова: інвестиції, фінансові інвестиції, прямі іноземні інвестиції, інвестиційний клімат.

РОЛЬ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ В РАЗВИТИИ ЭКОНОМИКИ УКРАИНЫ

В статье исследована проблема привлечения иностранных инвестиций. Проанализировано влияние иностранных инвестиций не только на развитие экономики Украины, но и на мировое хозяйство в целом. Сделан вывод о необходимости иностранных инвестиций в развитии экономики Украины.

Ключевые слова: инвестиции, финансовые инвестиции, прямые иностранные инвестиции, инвестиционный климат.

ROLE OF FOREIGN INVESTMENT IN ECONOMIC DEVELOPMENT UKRAINE

This paper studied the problem of attracting foreign investment. The influence of foreign investment not only in the economy of Ukraine, but also for the world economy as a whole. The conclusion about the need for foreign investment in Ukraine's economy.

Key words: investment, financial investment, foreign direct investment, the investment climate.

Постановка проблеми. Потреба в заощадженні позитивної динаміки економічного зростання, досягнутої за останні роки, і подальші структурні реформи в Україні свідчать про необхідність пошуку потенційних джерел формування інвестиційних ресурсів. Результати фундаментальних досліджень українських та зарубіжних вчених однозначно свідчать про те, що процеси економічного зростання обумовлені обсягами та темпами зростання інвестицій, їх структурою і якісними характеристиками. Незважаючи на деяке пожвавлення інвестиційного процесу в Україні, позитивна тенденція в інвестиційній сфері ще не набула постійного і стабільного характеру. Крім того, в умовах трансформації ринкових відносин продовжують діяти фактори, які стримують розвиток інвестиційної діяльності. Викладене вище зумовлює актуальність проблеми аналізу джерел формування інвестиційних ресурсів в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

В Україні дослідженнями інвестиційної сфери займалися Т. Бень, В. Геєць, М. Герасимчук, Б. Губський, А. Голіков, Я. Жаліло, Б. Кваснюк, І. Лукінов, О. Махмудов, О. Моліна, Б. Панасюк, А. Пересада, В. Сідоров та інші. До найбільш відомих закордонних вчених з даної проблематики можна віднести Р. Барроу, Ч. Брауна, Дж. Бейлі, Л. Дж. Гітман, М. Джонка, Дж. М. Кейнса, Р. Нурксе, Е. Хансена, У. Шарпу та інші.

Мета статті. Дослідження фінансових джерел формування інвестиційних ресурсів у національній економіці та шляхи активізації їх використання. Досягнення поставленої мети зумовило необхідність вирішення в роботі таких завдань:

1) дослідити причинно-наслідкові зв'язки розвитку інвестиційної кризи в Україні і визначити шляхи активізації інвестиційної діяльності в сучасних економічних умовах;

2) оцінити сучасний інвестиційний потенціал національної економіки на основі аналізу стану основних джерел формування інвестиційних ресурсів;

3) запропонувати і обґрунтувати заходи з регулювання та активізації формування інвестиційних ресурсів в Україні.

Об'єктом дослідження є інвестиційний процес в умовах трансформації економіки України, предметом — теоретичні та практичні аспекти формування інвестиційних ресурсів в економіці України та розробки механізму регулювання даного процесу.

Виклад основного матеріалу. Україна в контексті глобальних постіндустріальних трансформацій і об'єктивної необхідності інноваційної моделі розвитку вимагає великих фінансових інвестицій. У першу чергу — для збільшення ефективності розширеного відтворення, структурних перетворень, отримання максимального прибутку і на цій основі — вирішення соціальних проблем [5, с. 65].

Незважаючи на невисокі показники економічного зростання і політичну нестабільність, в економіку України у 2010 р. іноземними інвесторами вкладено 5 млрд 986 млн доларів прямих інвестицій, що на 6,2 % більше, ніж у 2009 р. — 5 млрд 634,6 млн доларів. При цьому загальний обсяг прямих іноземних інвестицій, внесених в Україну, на 1 січня 2011 р. склав 44 млрд 708 млн доларів, що на 11,6 % більше обсягу інвестицій на початок 2010 р., та в розрахунок на одну особу становив 978,5 доларів [2, с. 63].

У свою чергу, інвестиція — господарська операція, яка передбачає придбання основних фондів, нематеріальних активів, корпоративних прав та цінних паперів в обмін на кошти або майно. Інвестиції поділяються на капітальні, фінансові та реінвестиції. Так, інвестор — людина чи комерційна установа, яка вкладає гроші та / або інші активи з метою їхнього збереження та примноження. На відміну від споживання чи витрати, інвестування має на меті передусім віддачу. Вважається, що якщо людина відкладає понад 30 % свого доходу, її можна розглядати як потенційного інвестора. У розмовній мові інвестором, як правило, називають людей чи підприємства, які здійснюють значні капіталовкладення [10, с. 254].

Прямі іноземні інвестиції — за визначенням «інвестиція, що викликає тривалий інтерес до підприємства, яке діє за межами економіки інвестора». Згідно з методологією МВФ ПІІ — це закордонні інвестиції величиною у понад як 10 відсотків статутного капіталу, що дає зацікавленій стороні право на участь в управлінні підприємством [4, с. 126].

Розбіжності у трактуванні поняття «інвестиції» різними економічними школами і науковими течіями, а також неузгодженість його змістовного наповнення в теорії фінансів і структурних складових сучасної економічної теорії, як наслідок, призводять до укладання інтерпретації викривлення підсумкових результатів інвестиційного розвитку на мікро- і макроекономічних рівнях, до концептуальних помилок в обчисленні валових показників інвестицій, і навіть знаходять своє відображення в достовірності деякої статистичної звітності. Зазначене обумовлює необхідність узагальнення теоретичних підходів до визначення категорії «інвестиції», їх узгодження та створення єдиного смислового простору в цій галузі, що дозволить, зокрема, удосконалити класифікації форм і видів інвестицій, обґрунтування мети їх здійснення, забезпечить уточнення сутності різних суміжних понять та, певною мірою, сприятиме зближенню різнорідних теорій і шкіл у сучасній економічній науці [9, с. 51].

Розміщення ПІІ в Україну характеризується наявністю значного потенціалу для іноземних інвесторів, однак існує низка причин політичного та економічного характеру, що стримують процес залучення іноземного капіталу в Україну. До них належать:

- 1) політична та економічна нестабільність;
- 2) непрозорість проведення приватизації;
- 3) напівкримінальний характер багатьох підприємств;
- 4) гостра криза купівельної спроможності населення, що супроводжується низьким рівнем заробітної плати або її затримкою;
- 5) інфляція;
- 6) недосконалість нормативно-правової бази;
- 7) високий рівень оподаткування та зовнішньоторговельних мит та ін [11, с. 532].

Облік сукупності цих факторів передбачає обережну, виважену стратегію іноземних інвесторів на

українському ринку. Тому інвестиції здійснюються переважно в спільні підприємства. Вклад компанії з іноземним капіталом в насичення споживчого й інвестиційного ринку практично не помітний. Основною причиною цього, на погляд вітчизняних вчених-економістів, є орієнтація багатьох спільних підприємств на вивезення матеріальних та інтелектуальних цінностей з нашої країни за демпінговими цінами, які утворюються за рахунок різниці курсу гривні і світової валюти.

Не менш стримуючим фактором є проблема забезпечення зарубіжних інвесторів інформацією про стан українського ринку інвестицій, обсягів інвестування, чинного законодавства та правового режиму функціонування іноземного капіталу, а також страхування та перестраховування, які відносно недавно почали свій розвиток в нашій країні і не є абсолютною гарантією захисту інтересів клієнтів. Державне гарантування прав та інтересів закордонних інвесторів може здійснюватися: на основі конституцій або спеціальних нормативних актів; в рамках міждержавних угод про захист і стимулювання іноземних інвестицій; через участь у Конвенції із врегулювання інвестиційних спорів між державами [14].

У таких умовах необхідне виділення і постійне уточнення кола галузей і виробництв, в які можливий допуск іноземних інвестицій:

- 1) надзвичайно бажаний (наприклад, інноваційні проекти в цивільне машинобудування);
- 2) бажаний, але вимагає регламентації;
- 3) тимчасово небажаний, але й не заборонений (банківський сектор, страхування);
- 4) небажаний і строго заборонений (оборонна промисловість) [10, с. 65].

Слід зауважити, що немає жодної країни в світі, в якій вдалося повністю лібералізувати режим іноземного інвестування. Усі країни більшою чи меншою мірою мають низку обмежень діяльності іноземних інвесторів на власній території. Фактор економічної безпеки завжди є пріоритетним при встановленні змін режиму функціонування іноземних інвестицій в країні. Сьогодні в Україні практично не діє механізм стимулювання надходжень іноземних інвестицій саме в індустріальні галузі, що визначають перспективи розвитку нашої держави. В результаті галузева структура вкладень іноземних інвестицій вкрай нераціональна. Іноземні інвестиції в основному спрямовуються в сировинні галузі та галузі з низьким ступенем обробки. Великим недоліком в області державної політики у сфері співробітництва з іноземними інвесторами в Україні є те, що проведена робота відрізняється своєю фрагментарністю, в той час коли необхідний комплексний підхід [3, с. 141].

Таким чином, Україна потребує поліпшення політики щодо залучення іноземних інвестицій. Для цього держава повинна здійснювати такі заходи щодо:

- 1) розробки системи заходів загальнодержавного рівня, спрямованих на забезпечення політичної,

соціальної і фінансово-економічної стабільності країни;

2) вдосконалення валютно-фінансових відносин, створення нормального, стабільного законодавчо-правового забезпечення спільної діяльності та залучення іноземних інвестицій;

3) орієнтації на розвиток спільного підприємництва в реальному секторі економіки, а не в торгівельно-посередницькій сфері;

4) лібералізації руху капіталів, створення інвестиційного клімату, що забезпечує вирішення завдань відновлення економічного зростання за ефективною участі іноземного капіталу; поєднання лібералізації зовнішньоекономічних відносин із розумною політикою протекціонізму, припинення процесів «втечі» капіталів і в Україні, створення умов для повернення вітчизняних капіталів з-за кордону;

5) забезпечення економічної безпеки країни у валютно-фінансовій сфері;

6) суміщення контурів зовнішньоекономічної, структурної та регіональної політики при вирішенні проблем економічного зростання;

7) створення умов для практичного виділення в систему національних пріоритетів взаємодії зі світовою економікою;

8) створення механізмів конверсії надання державних кредитів і зовнішньої заборгованості в іноземні інвестиції [12, с. 9].

У сфері сприяння надходженню іноземних інвестицій в Україну пріоритетними на даному економічному етапі розвитку є такі питання:

- право власності на землю;
- організація роботи щодо сприяння іноземним інвестиціям;
- правове забезпечення;
- налагоджена система зниження зборів

[12, с. 11].

Таким чином, система заходів щодо вдосконалення інвестиційного процесу в Україні повинна бути стабільною, диференційованою, з чітким визначенням пріоритетних галузей і сфер економіки, динаміки їх розвитку. Для створення сприятливого інвестиційного клімату, його стабілізації необхідний тривалий період часу, що буде сприяти розвитку міжнародного інвестиційного співробітництва, збільшенню припливу інвестицій з-за кордону та його ефективного використання.

Інвестиції, у тому числі іноземні, є не тільки механізмом розвитку, але й способом регулювання економіки шляхом переливу капіталу. На сучасному етапі розвитку ринку іноземні інвестиції виступають основним джерелом отримання новітніх конкурентоспроможних технологій. Купівлю українських підприємств або їх частки, тобто здійснення процесів злиття (поглинання), іноземні інвестори розглядають як привабливий спосіб інвестування з тих позицій, що зменшується ризик через неефективний менеджмент. Разом з тим збільшуються шанси застосування передового досвіду у сфері отримання

нових технологій та оборотних коштів в період тяжкої кризи. Із зазначеного вище випливає, що на сьогодні в Україні потрібні дієві механізми залучення іноземних інвестицій, інвестицій з високотехнологічних держав Заходу. Саме таким механізмом ми вважаємо холдингову систему [13, с. 958].

Однією з найпоширеніших структур, характерних для розвинутої ринкової економіки, є така форма організації, як холдинг (холдингова система). Функціонування холдингових систем, з одного боку, має низку переваг перед звичайними акціонерними товариствами, а з іншого — характеризуються особливостями, які породжують нові проблеми і труднощі, не характерних для окремих компаній [15, с. 52].

В Україні немає великого досвіду формування холдингових систем. За даними Антимонопольного комітету України, за період з 1994 по 1999 рр. в Україні було сформовано з дозволу Комітету близько 900 холдингових компаній та об'єднань підприємств, що мали ознаки холдингової системи. Ефективність процесу створення холдингів залежить від державного регулювання підприємницької діяльності та від розробки і впровадження в практику відповідних сучасним холдингам інструментів менеджменту організацій. Важливим складовим менеджменту в даному випадку є механізм інвестиційної взаємодії холдингу і дочірніх компаній, методи планування інвестицій, організаційного забезпечення інвестиційної діяльності та розподілу прибутку [11, с. 423].

Підхід до залучення іноземних інвесторів через використання можливостей холдингу може бути застосований на загальнодержавному та регіональному рівнях при розробці відповідних заходів для регулювання інвестиційної діяльності.

Як показує досвід таких країн, як Польща, Угорщина створення холдингових компаній при переході до ринкової економіки є наслідком проведених економічних реформ. Основу розвитку холдингових компаній складає акціонерна власність, тому створення і розвиток цих компаній тісно пов'язані з такими процесами, як приватизація, корпоратизація, створення ринкової інфраструктури.

Аналізуючи холдингові компанії, слід розглядати перспективи розвитку її материнської (головної) компанії і холдингової групи (системи), що включає, поряд з основними, також дочірні фірми. Останні, в свою чергу, теж можуть бути пов'язані взаємним володінням акціями (капіталом).

Життєздатність і чисельність холдингових компаній у країнах з розвинутою ринковою економікою пов'язані з низкою переваг цієї форми організації бізнесу, використання яких істотно знижує ступінь ризику діяльності холдингів у порівнянні з окремими компаніями.

У постсоціалістичних країнах у період реформування економіки освіти холдингів наведені нижче фактори сприяють вирішенню не тільки внутріш-

ньо організаційних, але і низці загальнодержавних завдань, характерних для цих країн:

- концентрація науково-технічного потенціалу;
- підтримка технологічних зв'язків і кооперації;
- підвищення координації діяльності різних галузей економіки і їх фінансової стійкості;
- інтеграція національної економіки у світову систему [4, с. 53].

Механізм утворення холдингових груп в Україні має особливості, характерні для багатьох постсоціалістичних європейських країн, і дещо відрізняється від практики країн з розвинутою ринковою економікою. Формування холдингів в Україні й інших країнах СНД почалося шляхом реорганізації колишніх відомств і главків. У процесі акціонування підприємств відбувалося об'єднання контрольних пакетів і передача їх центру – материнській компанії, по суті, заміняла формально скасоване відомство. Це об'єднання здійснювалося, як правило, адміністративними методами, зберігаючи і закріплюючи підпорядкований статус акціонерних товариств [8, с. 142].

Інвестиційна діяльність холдингових компаній здійснюється на базі й у рамках заходів державного регулювання цієї діяльності загалом й іноземного інвестування зокрема. Аналіз цих заходів у постсоціалістичних країнах показує, що державне регулювання не було послідовним. Відмова від жорсткого регулювання зовнішньоекономічної діяльності та створення спільних підприємств, надання їм значних пільг на початку реформ привели в Україну до реального притоку іноземних інвестицій. Скасування пільг є характерною рисою сучасного етапу реформ в Україні [8, с. 144].

В інших країнах колишнього соцтабору регулювання іноземних інвестицій характеризується наданням пільг і підтримкою особливо важливих галузей економіки та поступовим розширенням простору для іноземних інвестицій при контролі за їх ефективністю.

Інвестиції відіграють ключову роль у розвитку економічних процесів. Інвестиції для підприємства – це, перш за все, основне джерело отримання прибутку, що є основою реалізації стратегічних цілей економічного розвитку підприємства. Інвестиції забезпечують просте і розширене відтворення основних фондів підприємства. Інвестиції дозволяють вирішувати завдання соціального і екологічного плану [7, с. 44].

На загальнодержавному рівні характер економічного розвитку відображає динаміку показника чистих інвестицій. Якщо сума чистих інвестицій за певний період становить від'ємну величину, це свідчить про те, що виробничий потенціал держави падає, знижується обсяг випуску продукції в державі. Якщо сума чистих інвестицій нульова, це означає, що виробничий потенціал держави залишається незмінним. Позитивна величина чистих інвестицій означає, що економіка перебуває в стадії розвитку, оскільки забезпечується розширене відтворення її виробничого потенціалу [14].

Взаємозв'язок інвестицій та економічних процесів на макроекономічному рівні (державному і регіональному) має двосторонній характер. З одного боку, формування інвестиційних ресурсів відбувається в залежності від показників економічної активності в країні, а з іншого – розподіл інвестицій забезпечує зміни в стані економіки країни, а також у розвитку екологічних і соціальних процесів [6, с. 13].

Можна виділити такі позитивні ефекти від залучення інвестицій – економічні, соціальні, екологічні. До економічних ефектів здійснення інвестицій належать такі:

- сприяння модернізації;
- збільшення обсягів виробництва;
- підвищення рівня ринкової конкуренції;
- позитивний вплив на платіжний баланс;
- розвиток інвестиційної інфраструктури [5, с. 35].

У процесі модернізації важливу роль відіграє впровадження сучасних виробничих технологій. Інвестори впроваджують прогресивні технології, сучасні та конкурентоспроможні на світовому ринку, що сприяє технологічному розвитку виробництва, підвищенню якості продукції. Інвестори у власних інтересах впроваджують сучасну організацію праці та нові методи управління на підприємствах, що сприяє підвищенню продуктивності праці.

Підвищення продуктивності праці, впровадження сучасних технологій і введення нових потужностей як результат інвестиційного процесу, ведуть до збільшення обсягів виробництва продукції та надання послуг.

Перспективи піднесення виробництва та роль у даному процесі інвестицій розглядається з точки зору певної послідовності процесів: «стартові» інвестиції – пожвавлення і початок підйому виробництва – інвестиційний підйом. Інвестиції при цьому можуть виступати також як індикатор підйому, що відбувається під впливом інших причин [6, с. 65].

«Стартові» інвестиції необхідні для стимулювання загального пожвавлення економіки, підвищення на цій основі інвестиційної привабливості промислових виробництв. Здійснення масштабних інвестицій, відновлення і розвиток на їх основі виробничо-технічної бази підприємств являє собою найбільш важливіший напрямок подолання стагнації виробництва. Цей аспект передбачає інвестування життєво важливих галузей і виробництв на рівні, який би не допустив їх зупинки, оскільки тільки ефективні інвестиції в оновлення виробничої бази є головною умовою початку виходу з кризи [15, с. 242].

Іноземні інвестиції нерівномірно розподіляються по регіонах України. Найбільш привабливими для іноземних інвестицій виявились: м. Київ – 2684,1 млн дол. (3768 підприємств і 32,1 % обсягу іноземного капіталу); Дніпропетровська обл. – 778,6 млн дол. (640 і 9,3 %), Київська обл. – 511,5 млн (331 і 6,1 %) і Одеська обл. – 507,3 млн дол. (648 і 6,1 %). Прямі іноземні інвестиції надійшли

зі 116 країн світу і вкладені у 10 542 підприємства України. Основними формами залучення іноземних інвестицій є грошові внески, які становили 1195 млн дол. (61,9 % вкладеного обсягу), внески у вигляді рухомого чи нерухомого майна – 566,7 млн дол. (29,4 %) [11, с. 523].

Нестабільність економічної та політичної ситуації в країні звичайно впливає на рівень довіри до неї іноземних інвесторів, що відбивається на обсягах залучення прямих іноземних інвестицій в економіку, приріст яких у 2009 р. дещо сповільнився.

За оцінками експертів Українсько-Європейського консультативного Центру, із 6 груп чинників, що визначають інвестиційний клімат (політичні, правові, економічні, соціальні, екологічні, геополітичні), високу оцінку в Україні мають лише соціальні (професійна підготовка та кваліфікація українського персоналу) та географічне розташування країни. Привабливим для іноземних інвесторів є також місткий внутрішній ринок споживання, потужний науково-технічний потенціал. Інші чинники мають або низьку позитивну (політичні), або негативну оцінку. На інвестиційну привабливість України та її окремих регіонів для іноземних інвесторів негативно впливає також її імідж як країни з високим рівнем корумпованості [13, с. 426].

Загальний обсяг прямих іноземних інвестицій, внесених в Україну станом на 01.01.2012, склав 49 362,3 млн дол. США, в т. ч. з країн-членів Європейського Союзу – 39 411,2 млн дол. США, що становить 79,8 % від загального обсягу прямих іноземних інвестицій, здійснених країнами світу в українську економіку [2, с. 66].

Найбільший приріст прямих іноземних інвестицій в економіку України з країн ЄС та США за період з 01.01.2011 по 01.01.2012 рр. становлять інвестиції з:

1. США, Кіпру – 2600,6 млн дол.
2. США, Австрії – 691,7 млн дол.
3. США, Німеччини – 303,4 млн дол [2, с. 42].

Зважаючи на викладене вище, нам потрібно створити сприятливий інвестиційний клімат, який би полягав не тільки в залученні визначеного обсягу іноземних інвестицій, але й у конкретних умовах їхнього застосування. Із цього погляду розвиток національної економіки України має такі особливості, як:

– деіндустріалізація країни – скорочення виробництва продукції важкої промисловості до рівня національних потреб і потреб експорту її продукції;

– упровадження нових технологій і створення пріоритетних сфер як основи інформаційного суспільства, що неминуче пов'язано із залученням іноземного капіталу;

– чималі інвестиції, чого вимагає реконструкція аграрного сектору країни і підвищення його продуктивності;

– чималі засоби, чого вимагає часткова реанімація минулої і створення нової моделі соціальної політики в країні, де також можуть бути використані іноземні інвестиції [9, с. 52].

Висновки. Таким чином, негативним фактом є збереження тенденції інвестування у проекти, що приносять швидкий прибуток. Оскільки головним мотивом здійснення інвестиційної діяльності, в тому числі іноземної, є отримання прибутку, іноземні інвестори не поспішають вкладати гроші у розвиток української економіки, її реорганізацію, вдосконалення управлінських процесів. Крім того, ризик ведення бізнесу залишається досить високим через політичну та економічну нестабільність. Тому інвестор прагне якомога швидше вивести свій прибуток з країни.

Варто зазначити, що не можна скидати з рахунку такі важливі для іноземних інвестицій фактори, як використання дешевої робочої сили, дешевої сировини, сприятливої для їх економічної ситуації в прагненні збільшити прибуток від капіталу, що вивозиться, вільне стримування розвитку тих галузей національної економіки, що могли б розвиватися більш успішно за наявності власних інвестиційних ресурсів.

Дуже мала частка прибутку повторно інвестується в основний капітал. Саме тому значний приріст іноземних інвестицій в Україні не обіцяє масових позитивних зрушень у національній економіці. Адже лише 10 % іноземних інвестицій вкладено в оборотні кошти підприємств або купівлю обладнання. Решта прямих іноземних інвестицій вкладено у галузі економіки зі швидким оборотом капіталу: фінанси, нерухомість, торгівля. Таку ситуацію можна пояснити, зокрема, тим, що іноземні інвестори все ще розглядають Україну як країну, де можна швидко заробити гроші. Тому торгівля, операції з

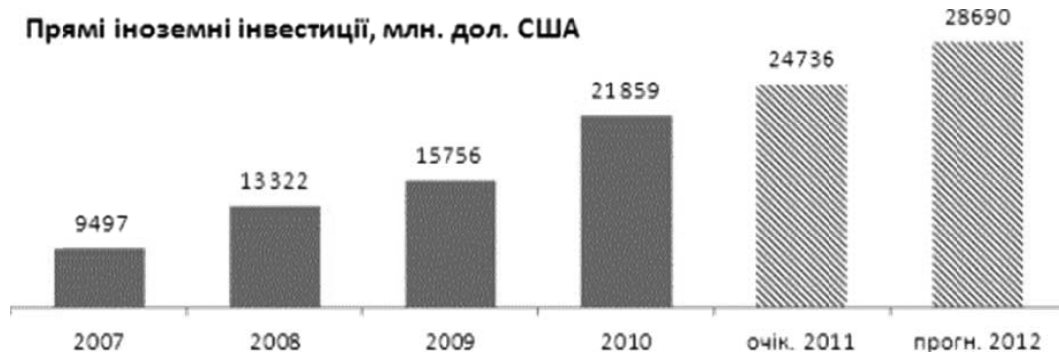


Рис. 1. Прямі іноземні інвестиції в економіку України
Джерело : [4, с. 55]

нерухомістю та надання послуг юридичним особам залишаються для них одними із найпривабливіших секторів, що для України є негативним, оскільки призводить до диспропорцій у розвитку сфери послуг та реального виробництва (куди у зв'язку із більшим терміном окупності інвестори вкладати свої фінансові ресурси не бажають).

Іноземні інвестиції відіграють значну роль в економічному розвитку будь-якої держави незалежно від рівня її економічного розвитку та сприяють економічному зростанню приймаючої економіки на основі ефективнішого використання національних ресурсів.

Отже, проаналізувавши динаміку прямих іноземних інвестицій в Україну, можна відзначити, що

їх обсяг з кожним роком зростає, водночас наша держава спрямовує прямі іноземні інвестиції в економіку інших держав, а це означає, що йде відплив капіталу.

В Україні спостерігається несприятливий інвестиційний клімат, який спричинений соціально-політичною і макроекономічною нестабільністю. Тому потрібно вжити низку заходів, щоб його поліпшити. Це, насамперед, вдосконалення законодавчої бази, створення системи гарантій стабільності для забезпечення довгострокового фінансування інвестиційних проектів, стимулювання процесу формування інвестиційних умов для інноваційного розвитку, забезпечення зростання обсягів капіталовкладень у сферу впровадження інноваційних технологій тощо.

Науковий керівник: к.е.н., проф. В. І. Сідоров

Список літератури

1. Закон України «Про режим іноземного інвестування» // Відомості Верховної Ради України. — 1996, № 19. — С. 13
2. Бланк И. А. Основы инвестиционного менеджмента. Т. 1. / И. А. Бланк — К. : Эльга — Н., Ника-Центр, 2001. — 348 с.
3. Гитман Л. Дж. Основы инвестирования; пер. с англ. / Л. Дж. Гитман, М. Д. Джонк. — М. : Дело, 1999. — 427 с.
4. Геєць В. М. Нестабільність та економічні зростання / В. М. Геєць. — К. : Інститут економічних прогнозувань, 2006. — 344 с.
5. Голіков А. П. Економіка зарубіжних країн : навч. посіб. / А. П. Голіков, О. Г. Дейнека, Л. О. Позднякова та ін. — К. : Центр учбової літератури, 2008. — 464 с.
6. Ткаченко Ю. Динаміка прямих інвестицій в Україну в контексті світових тенденцій / Ю. Ткаченко // Ринок цінних паперів України. — 2012. — № 3—4. — С. 61—66.
7. Катан Л. І. Оцінка інвестиційної привабливості підприємства / Л. І. Катан, К. С. Хорішко // Інвестиції: практика та досвід. — 2010. — № 12. — С. 41—51.
8. Сидорова А. В. Дослідження узгодженості інтересів суб'єктів іноземного інвестування: кількісне оцінювання / А. В. Сидорова // Актуальні проблеми економіки. — 2012. — № 4. — С. 139—146.
9. Сидорова А. Кількісна оцінка узгодженості інтересів суб'єктів іноземного інвестування / А. Сидорова, Г. Анісімова // Економіка України. — 2012. — № 3. — С. 49—59.
10. Матюшенко І. Ю. Іноземні інвестиції : навч. посіб. / І. Ю. Матюшенко, В. П. Божко. — К. : ВД «Професіонал», 2005. — 336 с.
11. Международные торговые контракты и их нормативно-правовое сопровождение : справочник / сост. В. И. Сидоров, В. Н. Дмитриев, А. В. Журавлев. — Х. : ХНУ имени В. Н. Каразина, 2012. — 588 с.
12. Місяць Т. Динаміка та характерні особливості інвестиційного співробітництва України та ЄС у контексті економічної кризи / Т. Місяць // Журнал європейської економіки. — 2011. — № 1. — С. 3—14.
13. Шарп У. Ф. Инвестиции / У. Ф. Шарп. — М. : Инфра, 2000. — 1024 с.
14. Шунькина А. А. Проблема иностранных инвестиций в Украине [Электронный ресурс] / А. А. Шунькина. — Режим доступа : <<http://intkonf.org/shunkina-a-aproblema-inostrannyih-investitsiy-v-ukraine>>.
15. Федоренко В. Г. Инвестознаводство : підручник / В. Г. Федоренко — К. : МАУП, 2004. — 480 с.